

[Kim Behnke]

Men selve det at få taget hul på at give borgerne et friere valg med hensyn til de forskellige servicetilbud, man ønsker at benytte sig af, er så grundlæggende et ønske fra vores side. Det er et ønske, vi har haft det i alle de år, partiet har eksisteret, og for os gælder det om at få mest muligt gennemført hurtigst muligt. Så meget om det overordnede.

Så er der spørgsmålet om den måde, man har valgt at tilrettelægge det på. Som jeg allerede antydede under en kort bemærkning til Venstres ordfører hr. Peter Brixtofte, er den måde, man beregner værdien af disse ydelsesbeviser på, for os at se for snæver. Man bør lade langt flere af de omkostninger, de pågældende institutioner har, være omfattet af ydelsesbeviset. Dermed slipper man også for de betæneligheder, hr. Peter Brixtofte havde i forhold til at lade det frie marked få lov til at herske fuldt ud. Det skal nemlig være sådan, at det ydelsesbevis, man har, også omfatter omkostninger til bygninger, til fast personale osv. Dermed får man den ægte prisdannelse, og dermed får man det ægte frie valg.

Med hensyn til den måde, de pågældende institutioner måtte blive drevet på, kvitterer jeg selvfølgelig for, at man flere steder har noteret sig muligheden af, at nogle sådanne institutioner i yderste konsekvens, som man siger, kan risikere at måtte lukke. Lige så vel som en købmand, en grønthandler eller en automekaniker i yderste konsekvens må lukke, hvis ikke de er i stand til at levere et produkt, der er af tilstrækkelig høj kvalitet og til den rigtige pris, må det selvfølgelig også være sådan, at hvad enten det er halv- eller heloffentlige eller private institutioner, der udbyder de ting, vi taler om i dag, må de lukke, i det øjeblik de ikke har et tilstrækkeligt kundegrundlag.

Der er opremset en række områder, på hvilke man foreslår, at der skal være et friere valg. Vi er sådan set enige i den opremsning bortset fra to punkter, som vi mener kræver yderligere bemærkninger. For det første er der spørgsmålet om friere valg af hjemmehjælp. Det er et forslag, der skal til debat allerede senere i dag, og derfor vil jeg vente med at gå i detaljer; men lad mig bare overordnet sige, at i lyset af det kaos, der i øjeblikket hersker på hjemmehjælpsområdet, synes vi ærligt talt, at der er behov for at få tingene bragt i orden, før man taler om at give folk et friere valg.

Noget helt andet er så prisdannelsen, for det, der er blevet indført – mod vores stemmer i øvrigt – vedrørende betaling for hjemmehjælp i et vist omfang, har jo afsløret, hvilket ressourceforbrug der rent faktisk har været ude i kommunerne til disse hjemmehjælpsordninger. Derfor mener vi, at man, inden man begynder at lave egentlige billetordninger eller ydelsesbevisordninger, som det kaldes, på hjemmehjælpsområdet, ude omkring i kommunerne helt præcist må have afklaret, hvad det koster at få en god og seriøs hjemmehjælpservice, ellers er der nemlig ikke tale om en egentlig konkurrencesituation. Faktisk vil det i den situation være sådan, at kommunerne vil stå ringere end de private, for de private, der udbyder hjemmehjælp, har en helt klar listepriis, de udbyder efter, og de har en helt klar kvalitetsnorm, de udbyder hjælpen efter. Kommunerne halter langt, langt bagefter, har det vist sig, når det drejer sig om betaling for hjemmehjælp.

Så er der spørgsmålet om sygehusene. Der mener vi, som hr. Købke Christensen tidligere har sagt, slet, slet ikke, at forslaget går vidt nok, og det gælder ikke alene sygehusene, men hele sundhedssektoren. Kendsgerningen er jo, at hver gang den danske befolkning gør ophævelser over, at de har verdens højeste skattniveau, er en af de ting, man fra tilhængerne af skattniveauet slår folk i hovedet med: Jamen I kan jo blive gratis behandlet på sygehusene.

Det er uægtelig en sandhed med modifikationer. Om man kan blive behandlet på et sygehus og få gratis behandling afhænger jo af, om man får en af de sygdomme, som sygehuse har plads til at behandle én for. Er man så uheldig at få en sygdom eller en anden lidelse på et af de områder, hvor der er ventelister, kan man ikke blive behandlet. Oven i købet er det sådan, at hvis man så vælger – det kan være på grund af smerter, det kan være på grund af ens arbejdssituation – at sige: Jeg kan ikke vente på, at ventelisten bliver nedbragt, jeg vælger i stedet et privat sygehus eller en privat klinik, ja, så må man selv betale den fulde regning for at blive helbredt for den pågældende sygdom. Man skal stadig væk betale skat til det offentlige sygehusvæsen, som svigtede i den givne situation, og har selv en udgift, man skal afholde, efter at man har betalt skat af sin indkomst.